

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 3376/2023
22.03.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Жељка Шкорића, председника већа, Марине Милановић, Добриле Страјина, Весне Станковић и Драгане Миросављевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., кога заступа пуномоћник Владимир Радовановић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство унутрашњих послова, коју заступа Државно правобранилаштво, Београд, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3774/22 од 09.11.2022. године, у седници одржаној 22.03.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ посебна ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3774/22 од 09.11.2022. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду 3774/22 од 09.11.2022. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду 11 П1 3502/20 од 21.06.2022. године, ставом првим изреке, одбијен је предлог тужене за прекид поступка. Ставом другим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца и обавезана тужена да тужиоцу на име накнаде штете за период од јануара 2014. године, закључно са августом 2021. године исплати појединачно одређене месечне износе, са законском затезном каматом од доспелости сваког појединачног месечног износа до исплате. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 227.195,00 динара, са законском затезном каматом почев од дана када наступе услови за извршење до исплате, у року од 15 дана од дана пријема писаног отправка пресуде, под претњом принудног извршења.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 3774/22 од 09.11.2022. године, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена првостепена пресуда и одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова поступка по жалби.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено изјавила посебну ревизију у смислу члана 404. Закона о парничном поступку.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13 – УС, 74/13 – УС, 55/14, 87/18, 18/20 и 10/23- други закон) – у

даљем тексту: ЗПП, прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). Ставом 2. истог члана закона прописано је да о дозвољености и основаности из става 1. овог члана, одлучује Врховни суд у већу од пет судија.

Врховни суд је на основу овлашћења из члана 404. ЗПП закључио да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужене као изузетно дозвољеној.

Предмет тражене правне заштите о коме је одлучено побијаном правноснажном пресудом, је исплата накнаде штете на име разлике у висини између исплаћене посебне пензије тужиоцу и плате коју би тужилац остваривао. О овом праву тужиоца и о висини тражене накнаде, судови су одлучили уз примену материјалног права које је у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног суда, у којима је одлучивано о истоветним захтевима тужилаца, са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом због чега, не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права. Поред тога, ревизијом се неосновано указује на другачије одлуке, јер постојање другачије одлуке не указује нужно и на другачији правни став, јер правилна примена права у споровима са захтевом као у конкретном случају, зависи од утврђеног чињеничног стања.

Сагласно изложеном, Врховни суд је одлучио као у ставу првом изреке на основу члана 404. став 2. ЗПП.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5) ЗПП, Врховни суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 410. став 2. тачка 5) ЗПП је прописано да ревизија није дозвољена ако је изјављена против пресуде против које по закону не може да се поднесе (члан 403. ст. 1. и 3), осим из члана 404. овог закона.

Према члану 403. став 3. ЗПП ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужба у овом спору поднета је 23.12.2020. године, а побијани део правноснажне пресуде очигледно не прелази динарску противвредност износа од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, па ревизија тужене није дозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Жељко Шкорић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић